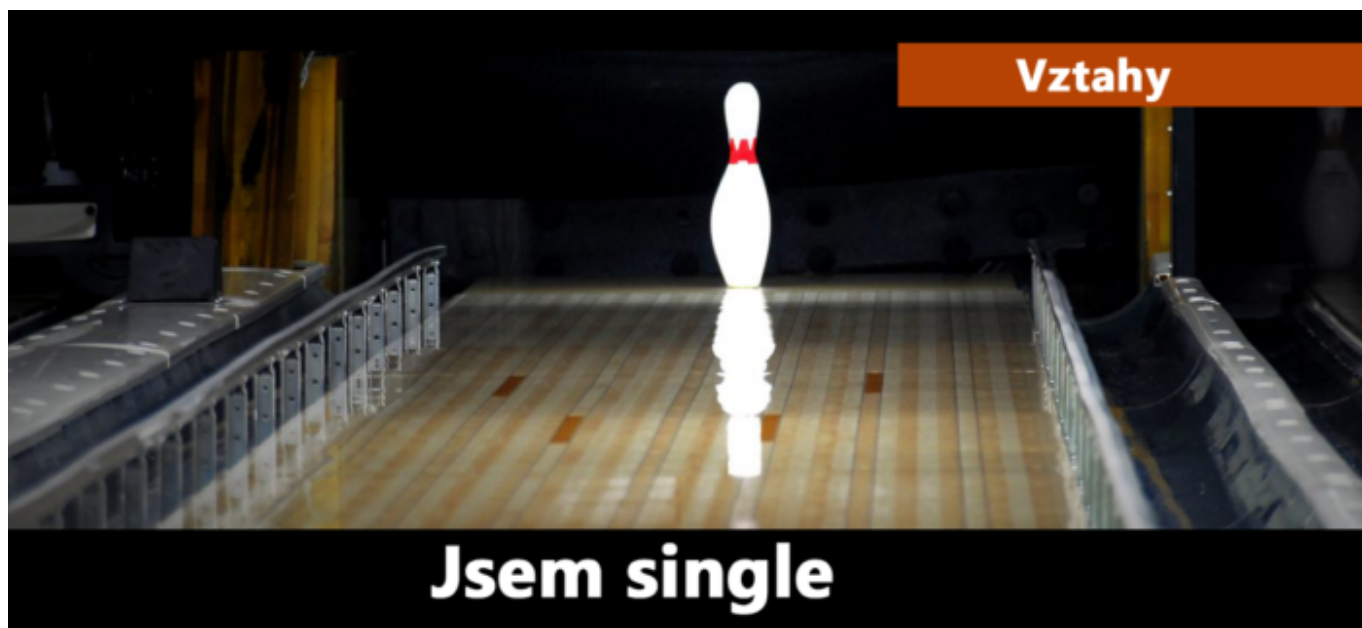
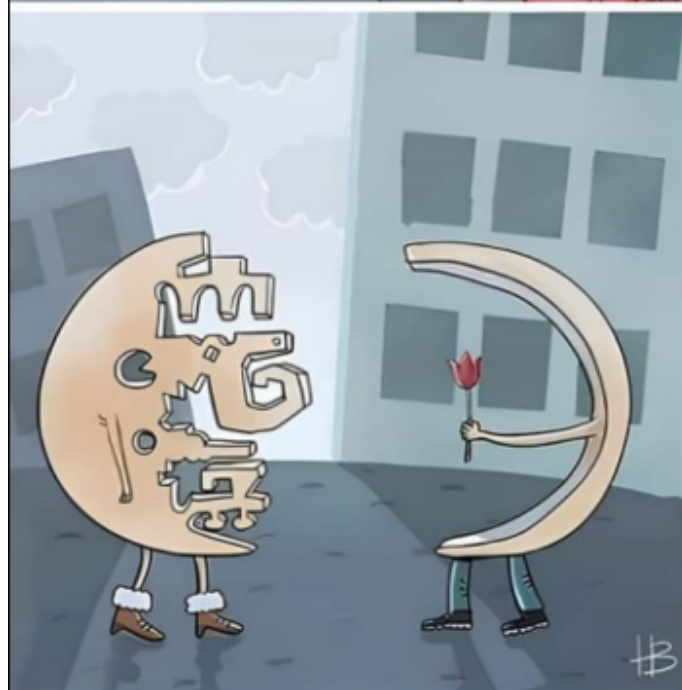
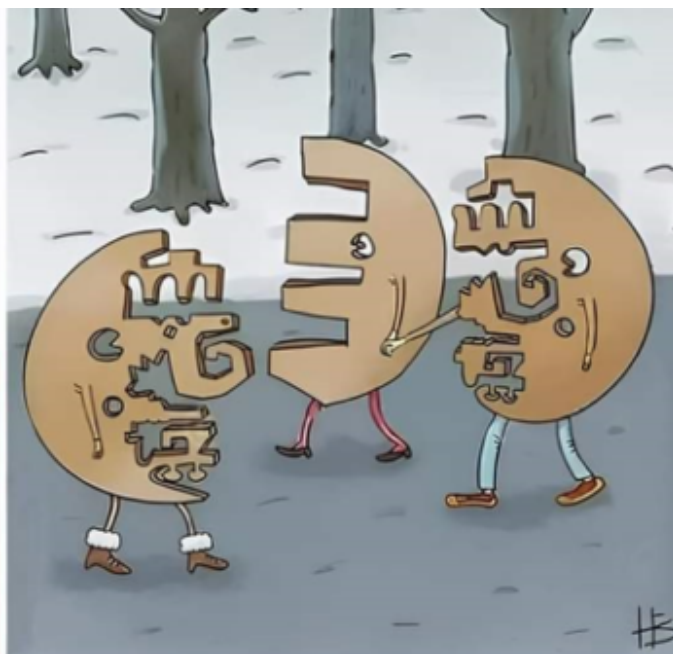
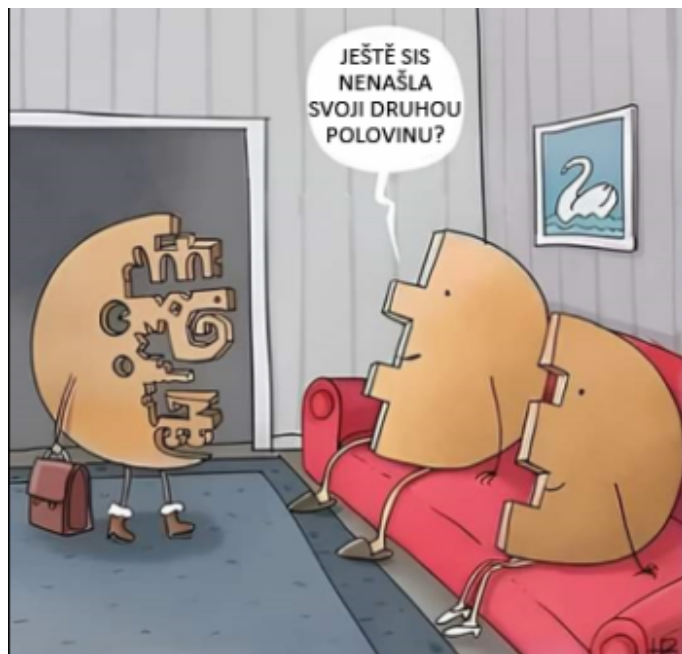

Vztahy: 64. Jsem single

Vztahy

Jen někteří pochopí...

Jsem single¹

Životní lekce pro svobodné lidi ve sboru

Když jsem poprvé sama vstoupila do sboru, byl to obzvlášť osamělý okamžik v mém životě. Do té doby jsem se zapojila do několika sborů (jsem kazatelovo dítě), ale tohle bylo poprvé bez mé rodiny. Bez nich po mém boku to byl otřes, který jsem nečekala. Vlastně, když o tom tak přemýšlím, už jenom to, že člověk navštíví nějaký sbor úplně sám, může být ochromující a zastrašující zážitek.

Bylo mi 24 let a poprvé jsem se odstěhovala z domova. Začínala jsem svou seminární cestu na Baptistickém teologickém semináři v Richmondu a pětihodinové dojíždění se zdálo být vyloučené. Přestěhovala jsem se tedy z Huntingtonu ve státě West Virginia. (tehdy 50 000 obyvatel) do Richmondu ve státě Virginia. (tehdy 780 000 obyvatel). Můj malý svět se začal rozrůstat.

Přestože vzdálenostně nebyly Huntington a Richmond tak daleko, v mnoha ohledech to byly rozdílné světy. Někdy jsem si připadala, jako bych se navzdory relativně malé vzdálenosti od domova učila úplně jiný jazyk.

Tam, odkud jsem pocházela, bylo slovo „pop“ zaměnitelné v podstatě za jakýkoli bublinkový nealkoholický nápoj, který jste mohli jmenovat – Coca Colu, Dr. Pepperu nebo dokonce Sprite. V mém novém domově tomu tak nebylo. A věděli jste, že v Richmondu slovo „river“ ve skutečnosti končí na „ah“, a ne na „er“, jak mě vždycky učili?

Musím přiznat, že mě trochu ohromila kreativita nekonečné zásoby vtipů ze Západní Virginie, které mi pravidelně vyprávěli.

Netrvalo dlouho a začala jsem si Richmond postupně oblibovat. Nyní ho považuji za svůj druhý domov. Oficiálně jsem dosáhla hranice, kdy jsem větší část svého života prožila ve Virginii než v Západní Virginii. Ale onoho říjnového rána před mnoha lety mi nikdo nestál po boku, když jsem kráčela ke vchodu do sboru.

Tohle je můj život

Už jsem nepochybovala o tom, že život bude stále stejný. Tohle byl můj život – snad první okamžik, kdy jsem opravdu věděla, že jsem ve velkém, děsivém světě úplně sama. Byla jsem ještě mladá a být svobodná pro většinu lidí nebylo nic tak hrozného. V té době jsem nebyla výjimkou z pravidla. Byla jsem studentka a v okolí jsem byla nová. Všichni jsme doufali, že dny mého svobodného života jsou sečteny.

V průběhu prvního ročníku semináře se mi svět otevřel dokořán. Potkala jsem lidi z míst, kde jsem nikdy nebyla, se zkušenostmi, které jsem nikdy nezažila. Učila jsem se tolik zcela nových věcí, že jsem je nedokázala úplně vstřebat. Milovala jsem svou práci kazatelky mládeže a můj sbor se mnou měl velkou trpělivost, když jsem se z týdne na týden (někdy z okamžiku na okamžik) učila, jak být lepší a silnější kazatelkou. Milovala jsem děti, rodiny, sbor.

„Poslední, na co jsem myslela, bylo najít muže, který by mě miloval a vzal si mě.“

Poslední, na co jsem myslela, bylo najít muže, který by mě miloval a vzal si mě. Hluboce jsem toužila vrhnout se do své služby a vzdělávání. A z velké části jsem upřímně milovala každou minutu.

Ukázalo se, že jsem Richmond milovala. Milovala jsem seminář. A milovala jsem flexibilitu života, která mi umožňovala trávit čas s dětmi ze skupiny mládeže i s novými přáteli, starými přáteli a rodinou, která mě často navštěvovala. Chodila jsem do kina, na koncerty, divadelní představení, na prohlídky města, dokonce jsem si občas udělala celodenní výlet na pláž – to jsem v Západní Virginii rozhodně nemohla.

Tento život mi umožňoval svobodně se rozhodovat, a to především na základě toho, co jsem považovala za nejlepší pro sebe a co jsem chtěla dělat. I když jsem se v mnoha svých důležitějších rozhodnutích často radila s nejbližšími, aby mi je ujasnili a potvrdili, nemusela jsem se řídit rozvrhem nebo plány někoho jiného. (Pozor, spoiler: stále to nedělám.)

Teď mě nechápejte špatně, bylo to docela náročné období v mém životě, ale způsobem, o kterém jsem věděla, že mě dělá víc mnou. Vlastně jsem začala poznávat a užívat si nezávislost, kterou jsem předtím nikdy pořádně nepoznala. A tak se jeden den změnil v další den a další a další a jsem tady v 51 letech. Stále se ráda setkávám s přáteli a rodinou, když mohu, a jsem vděčná za příležitost nadále sloužit lidem na novém místě s ještě většími zkušenostmi, které jsem dříve neznala, a sledovat, jak Bůh skrze nás a v nás společně působí. A to s tím manželstvím se mi stále nedaří, ale stále mám docela ráda nezávislost, která pro mě v mládí tolik znamenala.

Jak se sbory dívají na svobodné lidi

Je zajímavé, jak se sbory dívají na svobodné lidi a/nebo jak se k nim chovají. Vzpomínám si na název třídy nedělní školy pro dospělé v mém domovském sboru. Byla to třída pro manželské páry a svobodné dohromady (což obdivuji, protože příliš často máme tendenci rozdělovat lidi podle nějakých předem daných kritérií, jako je věk, pohlaví nebo rodinný stav). Říkali si Páry a náhradníci. Opravdu? Náhradníci?

Webster definuje slovo „náhradní“ jako „nevyužitý, nad rámec toho, co je potřeba“. Když jsem byla mladší, nechápala jsem plný význam tohoto názvu. Když jsem se nad tím půl vteřiny zamýšlela, vybavil se mi obraz bowlingu. Ale z nějakého důvodu se mi název té třídy usadil v mozku a nikdy jsem na něj nezapomněla. A zrovna nedávno jsem s překvapením zjistila, že tento název třídy není v našem sboru vůbec ojedinělý.

„Obvykle mám pocit, že moje nezadanost trápí ostatní mnohem víc než mě.“

Obvykle mám pocit, že moje nezadanost trápí ostatní mnohem víc než mě. Občas se mi stává, že mi lidé říkají „Co s ní budeme dělat?“. Někdy se lidé ptají (dokonce nahlas): „Proč ses nikdy nevдалa? Co je s tebou?“

Když byl můj vlastní synovec Kaleb mladší, jednou se mě zeptal, jestli opravdu mám manžela a jen ho mám pořád schovaného doma. Na různých místech své služby jsem se rozhlížela kolem sebe a

přemýšlela, jestli by se pro mě opravdu našlo místo, kdybych nebyla na výplatní listině daného sboru. Našla bych místo, kam bych patřila? Našla by se nějaká třída nebo malá skupinka, kde bych jako svobodný člověk nebyla považována za náhodnou součást něčeho navíc?

Tu a tam jsem zažila, že se ke mně členové sboru chovali, jako bych byla rozbitá a potřebovala opravit. Někdy je to jen naznačeno, ale občas se objeví pár jmen, která splňují kvalifikaci velmi náhodného a povrchního kontrolního seznamu.

Většinou jsem se však ocitla ve společnosti těch, kteří si mě vážili a zároveň se o mě starali – i když mi ve skutečnosti nerozuměli.

Nedokážu spočítat, kolik jsem za ta léta slyšela kázání o tom, jak je manželství úžasné a zbožné, nebo o požehnání rodičovství, které Bůh některým propůjčil (a já s tím nesouhlasím), ale ani jednou jsem neslyšela kázání o daru být svobodný a o tom, že možná je třeba velké odvahy a drzosti žít život sám způsobem, který vzdává Bohu slávu stejně jako manželský pár nebo rodina – jen jiným způsobem.

Abych byla spravedlivá, ani já jsem nikdy žádné takové kázání neudělala. Manželství je v církevním životě tak často vyzdvižováno jako zlatý standard – něco, o co v životě usilujeme. A když tohoto cíle nedosáhneme, panuje všudypřítomný pocit, že jsme selhali. Ačkoli se domnívám, že tato mentalita byla v minulosti rozšířenější, je v církvi stále přítomná navzdory skutečnosti, že 47 % americké populace je svobodných (ale o tom až za chvíli).

Svobodní kazatelé

Zdánlivé představy a očekávání od svobodných kazatelů jsou pro mě trochu matoucí. V církvi se často objevuje podprahový názor, že my svobodní máme v životě kromě práce/církve jen málo jiného – nebo alespoň málo jiného, co by mělo velkou hodnotu. Pravděpodobně nemáme nic jiného na starosti, tak co jiného by se nám mohlo dít? Když jsou dveře sboru otevřené, určitě bychom tam ze všech lidí měli být právě my. Pokud je na nás vidět, že máme co nabídnout, často je to méně, než se očekává od našich ženatých protějšků. Někteří lidé se chovají, jako by naše životní zkušenosti byly naprosto bezvýznamné nebo nám přinejmenším něco chybělo.

Jednou se se mnou jeden kazatel v důchodu podělil o seznam navrhovaných vlastností, které nabídl sboru, jenž hledal svého příštího staršího kazatele. Ohromilo mě, když jsem přímo uprostřed seznamu viděla, že kandidát by měl být ženatý a mít děti. (Je tohle místo, kde lidem připomínáme, že Ježíš byl svobodný?)

My svobodní duchovní máme samozřejmě širokou škálu zkušeností a životních situací. Stejně jako u každého z nás platí, že žádné dva životy neprožíváme úplně stejně. Někteří z nás nemají děti, o které by se museli starat, jiní ano. Někteří z nás si vytvořili rodiny ve své blízkosti a někteří z nás jsou naprosto spokojeni s tím, že žijí zcela nezávisle a podle svých vlastních podmínek. Samozřejmě neexistuje žádný manželský partner. Ale stejně jako existuje více způsobů, jak být součástí páru nebo rodiny, neexistuje jen jeden způsob, jak být svobodný.

„Stejně jako existuje více než jeden způsob, jak být součástí páru nebo rodiny, neexistuje jen jeden způsob, jak být svobodný.“

Ačkoli Bible jasně neuvádí, že Ježíš byl svobodný, tradice naznačuje, že tomu tak skutečně bylo. Nejsem si jistá, zda jsem někdy slyšela někoho učit o významu Ježíšovy svobodnosti nebo jako „Co na něm bylo špatného?“ nebo „Proč se nikdy neoženil?“.

Právě v loňském roce zadali arcibiskupové z Canterbury a Yorku vypracování zprávy o vztazích a rodinách v anglikánské církvi. Po dvouletém studiu zpráva konstatovala: „Komise je pevně přesvědčena, že svobodní lidé musí být v centru naší společnosti ceněni. Ježíšova vlastní nezadanost by měla zajistit, aby anglikánská církev (a dodala bych, že i církev univerzální) oslavovala nezadanost a nepovažovala ji za něco méněcenného než život v párovém vztahu. ...

Máme úžasnou příležitost znovu si představit rozmanitou společnost, v níž jsou všechny rodiny a láskyplné vztahy oceňovány a posilovány, což podporuje stabilitu, která nám všem umožňuje prosperovat v různých rodinných konstelacích, včetně svobodných.“

Častější naslouchání našim svobodným služebníků i svobodným členům sboru může otevřít nové a vzrušující dveře pro službu. Kdo jiný by měl lépe sloužit ostatním svobodným a s nimi než svobodní služebníci? A zdá se, že prostor pro to rozhodně existuje.

Největší neoslovená skupina lidí

Podle časopisu Forbes tvoří 47 % americké populace svobodní lidé. Podle služeb Table for One je však v církvi pouze 23 % nezadaných. Svobodné dospělé označují za „největší neoslovenou skupinu lidí v našich společenstvích“. To je dost významné. Máme před sebou kus práce.

Jak by mohlo vypadat potvrzování druhých v jejich vlastních životních rozhodnutích a jedinečných způsobech, kterými jsou povoláni žít, stejně jako jedinečných způsobech, kterými pracují, aby sloužili Bohu ve svém skutečném životě? Možná by nám poznání našich svobodných sester a bratrů pomohlo lépe oslovit další lidi v našem společenství, kteří se nacházejí v podobné životní situaci.

„Nikdo z nás nepotřebuje žít z nedostatku a neměli bychom naznačovat, že by to někdo měl dělat, když jsme všichni povoláni žít v nekonečně štědré Boží lásce.“

Všichni máme k dispozici hojná požehnání – a všichni máme co dávat – bez ohledu na svůj rodinný stav. Nikdo z nás nemusí žít v nedostatku a neměli bychom naznačovat, že by to měl někdo dělat, když jsme všichni povoláni žít v nekonečně štědré Boží lásce.

Učení od vdov

Jedním z největších požehnání mého života ve svobodné službě byla možnost poznat a vybudovat si významné vztahy s mnoha vdovami v církvi. Vyslechla jsem příběhy jejich drahých manželů a významné okamžiky ze života s jejich milovanými. Tyto příběhy neberu na lehkou váhu. Jsou posvátné.

Byl jsem svědkem péče, s jakou se ti, kteří již zažili ztrátu manžela, scházejí, aby se navzájem podporovali, milovali a povzbuzovali, a velmi cílevědomě oslovují ty, kteří do tohoto nevídaného soukromého klubu vstoupili nově. Dokonce věřím, že Bůh si používá mé vlastní (někdy nepříjemné) zkušenosti svobodného člověka, aby je lépe pochopil nebo jim sloužil.

A i když nevěřím, že by to někdy mělo být všeobecným předpokladem, často je dostupnost svobodného člověka o něco pružnější než u ostatních a je-li správně využita, může být skutečným darem – takovým, který je mi požehnáno použít, když je to skutečně zapotřebí. Při mnoha příležitostech jsem byl přijat v domácnostech na jídlo nebo na večírek Super Bowl či rodinný herní večer jen proto, že pro jednoho člověka může být jednodušší hostit než pro celou rodinu. Oslovení těmito a dalšími způsoby je způsob, jak mě (a další svobodné) může sbor potvrdit jako smysluplnou součást církve.

Moje kamarádka Katie, další svobodná kazatelka, se se mnou podělila o to, že jedním z nejpromyšlenějších způsobů, jakým ji sbor, v němž slouží, ctí jako svobodnou osobu, je to, že zná jména jejích rodičů, bratrů, švagrových a neterí. Její sbor se vyptává na fotbalový zápas neterě, na to, kdy ji příště navštíví rodiče, a když hostí o svátcích, dodává jí zapékané snídaně (protože vědí, že nevaří a že jim to může být jedno).

Přijímají její rodinu a přátele ve svých domovech, bazénech a basketbalových hřištích. A když ji na víkend navštíví její neterě, členové sboru s nimi sedí při bohoslužbě, zatímco ona káže. Říká: „Záměrně si uvědomují, že mám rodinu stejně jako ony, a usilovně pracují na tom, aby je poznali. A tím mi sbor slouží“.

Stejně jako my ostatní ani já netuším, jak můj příběh dopadne. Hodlám prostě žít každý den tak naplno, jak jen budu schopna.

Lekce v Tanzanii

Jeden z nejhlubších a nejposilnějších okamžiků mého života se odehrál kousek od dívčí střední školy v Tanzanii. Hovořila jsem s několika velmi zvědavými mladými ženami přímo před jejich středoškolskými třídami. Mimo jiné se ptaly na mého manžela a děti a na to, odkud pocházím. Když jsem jim řekla, že nejsem vdaná, byly ohromené a nechápaly. Obecně řečeno, to pro ně prostě nepripadá v úvahu.

Ale ty mladé ženy se na mě dívaly těma nejrozšířenějšíma očima a přísahám, že jsem viděla, jak jim v hlavě víří myšlenky. A připadalo mi, jako by se jim přímo nad hlavou rozsvítila žárovka, když se začaly svěřovat s věcmi jako: „Nechci se jen tak automaticky vdát.“; „Chci jít na školu, abych se mohla stát učitelkou, pilotkou nebo lékařkou.“; „Chci počkat, až budu starší, abych mohla mít děti.“; „Chci mít svůj život ve vlastních rukou.“ A taky jsem si říkala, že to není jen tak. Tyto dívky chtěly mít možnost volby. Chtěly o svém životě rozhodovat samy. A já jsem byla svědkem okamžiku, kdy si to uvědomily.

I to byla posvátná půda.

Nyní chci, aby bylo jasno. V žádném případě nezávidím těm z vás, kteří mají rodiny, o které se musí starat a s nimiž žijí. Myslím, že je to krásné, a nemám ponětí, jak to všechno zvládáte. Dnes jsem navštívila naši kazatelku pro mládež a jejího jednodenního chlapce v nemocnici a odcházela jsem se slzami v očích, když jsem přemýšlela o sladkosti jejich drahé a nyní úplné rodiny.

Ruth Haley Bartonová ve své knize *Embracing Rhythms of Work and Rest (Přijímání rytmů práce a odpočinku)* říká, že „jedním z požehnání sobotní praxe je, že slouží k potvrzení ... svobodného

člověka jako úplné lidské bytosti – bez potřeby vymezení na základě nějakého rodinného nebo manželského vztahu. ... Pro svobodné lidi tedy existuje potřeba vážit si vlastního smyslu bytí – jako plného, krásného obrazu Božího. Neměli bychom se ... považovat za nějak neúplné, protože nemáme manželského partnera.“

Kéž by tomu tak skutečně bylo. Kéž se každý z nás naučí vážit si vlastního pocitu bytí založeného jednoduše na tom, že každý z nás byl skutečně stvořen k obrazu Boha Stvořitele.

Eli Withers

[Baptist News Global](#)

Poznámka:

¹ Single je osoba, která z různých důvodů, ať již dobrovolně či nedobrovolně volí nebo je donucena okolnostmi žít život o samotě, tedy bez partnera. Do této kategorie spadají relativně mladí lidé ve věku 25 až 40 let, kteří se rozhodli žít po delší dobu bez partnera proto, aby mohli rozvíjet jiné než rodinné životní strategie. Čeština zatím pro anglický termín *singles* nemá odpovídající český ekvivalent, dal by se přeložit jako nezadaní nebo bydlící sami.

Eli Withers

Eli Withers slouží jako spolupracující kazatelka v baptistickém sboru v Harrisonburgu v oblasti Shenandoah Valley ve Virginii. Ráda se dívá na filmy, čte knihy, hraje si s uměním a je venku – zejména tam, kde rostou divoké květiny.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)